

BBC

CLASS

ZE SVĚTA SERIÁLU DOCTOR WHO

PODLE NÁMĚTU

PATRICKA NESSE

JÍZDA

GUY ADAMS

JÍZDA

JÍZDA

GUY ADAMS

#B&KLAB
YOUNG ADULT BY SLOVART

Joyride © Guy Adams 2016
Translation © 2017 Lucie Podhorná
Czech edition © 2017 Nakladatelství Slovart, s. r. o.

This Book is published to accompany the television series entitled *Class* first broadcasted on BBC Three 2016. *Class* is a BBC Wales production. Executive producers: Patrick Ness, Steven Moffat and Brian Minchin.

BBC Wardmark and Logo are trade marks of the British Broadcasting Corporation and are used under licence.

All rights reserved.

Jízda

Z anglického originálu *Joyride* (BBC Digital 2016)
přeložila Lucie Podhorná.
Redigovala Olga Pek
Korektury Marie Lukáčová
Editorka Sára Vybíralová
Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., v edici #BOOKLAB v roce 2017

Vydání první

Sazbu zhotovil Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

ISBN 978-80-7529-335-0
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1
www.slovart.cz

Mému oblíbenému synovci Jamesovi,
který se vždycky postará o to, aby kočky
nezůstaly o hladu.

ŘÍKÁ SE, ŽE ŠOK DĚLÁ S LIDMI PRAPODIVNÉ VĚCI

Když se Poppyina máma tu novinu dozví, nejdřív ze všeho vyhrkne: „Ale vždyť ještě neudělala zkoušky.“ Groteskní. Říká se, že šok dělá s lidmi prapodivné věci.

Je to tak. Poppy si šetřila na hodiny autoškoly, po večerech a o víkendech pracovala, aby nastřádala dost peněz. Vlastně si je odkládala stranou se stejně nezlomným odhodláním, s jakým prorazila výlohu sázkové kanceláře kapotou ukradeného auta. Odhodlání je v koloběhu událostí onoho večera to jediné, co se jí podobá.

Poppy vždycky bývala pečlivá. Přátelé si z ní utahují kvůli posedlosti, s níž si v pokoji udržuje pořádek, všechno musí mít své místo. Když ale Poppy visí z rozbitého předního skla auta, zakrvácená, posetá krystalky rozdrčeného skla a s hlavou jako rozdupaný marmeládový koblih, po pečlivosti u ní není ani památky. Pokud ji konfety ze sázenek, které okolo ní v okamžiku její smrti krouží, rozčilují, nedává to najevo. Z roztrže-

ného hrdla se jí dere smích, vlhký výbuch humoru, který se spolu s ostatky rozprskne na pochromovaný lak kapoty dlouho před příjezdem sanitky.

Stephen Patrick je ještě pořád rozmrzelý, protože kůň, na kterého si vsadil, se po dostihové dráze v Aintree belhal, jako by byl chromý nebo měl sebevražedné sklony. Ten smích je mu *odporný*. Připomíná mu noční můry z dětství. Netvora ve výlevce umyvadla. Bublavé výhružky smrti zpoza sifonu. „Neměla to v hlavě v pořádku,“ řekne vyšetřující policistce.

„Nepovídejte,“ pomyslí si strážnice Delanová a čmárá jeho postřehy do sešitu.

Na Delanovou padl černý Petr. Musí říct Poppyiným rodičům, proč se jejich dcera nevrátí domů. Už nikdy. Mlčky sedí na pohovce s dokonale čistým květinovým potahem, zatímco rodiče na ni zírají, prou se s ní, opět na ni zírají a nakonec se rozpláčou. Celou tu dobu je Delanová téměř duchem nepřítomná. Před očima jí běží, jak hasiči vtahují Poppy zpět do auta, kůže stržená z její tváře se třepotá a při kontaktu s lakem auta skřípavě drhne.

Dalším úkolem Delanové je dojít po stopách celé havárie až tam, kde to všechno začalo. Není to nic těžkého. Poppy – šedá myška Poppy, nejistá a nervózní Poppy – se Shoreditchem prořítla jako tornádo.

Deset minut před svou smrtí byla ještě na směně za pultem „přímo z grilu“ v supermarketu Morefields. Kůži a vlasy měla zamaštěné tukem z pečených kuřat, tančících ploužák okolo rožně.

Nikdy nedala ani náznakem najevo, že by svou prací nenáviděla. Byla to prostě práce, způsob, jak si vydělat peníze, zkrátit si cestu k autu a k většímu odvalu na pařbách.

Podle slov manažera oddělení prostě nechá práci prací, sundá si plastový klobouk (s krempou poněkud zažloutlou od tuku ze vši té drůbeže), který personál nosí povinně, a mrskne jím do vzduchu jako laciným létajícím talířem. Potom přelege pult – nohama přitom drtí plněné taštičky, plátky sýru a cibule – a rázuje si to ven z prodejny. Za sebou nechává pomalu mizející mastné stopy.

Manažer ji dohoní u automatických dveří, ona však jeho rozčilené dotazy ignoruje a odstrčí ho. Manažer vrazí do pultu s vystavenými čokoládami a Poppy vykročí na parkoviště.

Pokud by snad někdo měl podezření, že to není poprvé, co Poppy ukradla auto... drť, kterou z vozidla nadělá, ho přesvědčí o opaku.

Její náhlý záchvat vzpoury podle všeho málem skončí po dvaceti vteřinách marné snahy rozbít malým kamenem a spoustou křiku okno stříbrné hondy. Jenže žena, která se k ní vrhne, aby ji zastavila, drží v ruce vlastní klíčky od auta. O tři surové údery později běží Poppy k otevřeným dveřím svého nového vozu, zatímco majitelka se se zlomeným nosem svíjí na zemi a skučí.

Motor zaburácí. Vzápětí se ozve zapraskání kovu, jak Poppy nacouvá do auta zaparkovaného za ní, a jekot

k smrti vyděšených pneumatik, když se z parkoviště vyřítí rychlostí osmdesát kilometrů za hodinu. Alarm auta, do něhož to napálila, za ní v dálce vříská jako pobouřená stará dáma, která nedokáže uvěřit hanebnému a troufalému chování, jehož se právě stala svědkem.

Když Poppy vpadne na silnici, jen šťastnou náhodou zrovna nic nejede. Osamocený chodec na přechodu naštěstí dostatečně rychle uskočí.

Některým řidičům pomalý provoz vadí, nesouhlasně pomlaskávají, brblají a častují semaforey nadávkami. Ne tak Poppy. Té zřejmě nevadí *nic*, buší do klaksonu, řítí se po plné čáře, a jelikož odmítá zpomalit, ostatní auta jí jen tak tak uhýbají z cesty.

Jakýsi chlapík, který ještě stále pění vzteky po obzvláště nevydařeném jednání v hlavním sídle marketingové společnosti, kde pracuje, se rozhodne, že on v žádném případě neuhne. Uhýbáním strávil celé předchozí dvě hodiny. Gregson se ještě pořád chvástá úspěchem své žalostné kampaně na dodavatele širokopásmového připojení; ten úlisný prťavý hajzlík zavrhl všechny jeho nápady, a nakonec mu před koncem jednání ještě přebral jeho ztraceného stálého zákazníka. Má toho po krk. Ta blbá kráva, co se na něj řítí, bude prostě muset uhnout. To si chlapík myslí až do chvíle, kdy na poslední chvíli strhne volant a napere to zezadu do kamionu převážejícího stavební materiál. Předposlední věc, která mu proletí hlavou, je: „Proč mě dnešek tak nenávidí?“ Poslední věc, která mu proletí hlavou, je kus lešení. Jeho

hlava vypadá jako vzteklá třešnička na dortu tohoto mizerného dne.

Pokud si toho Poppy všimne, je jí to jedno. Od výlohy sázkové kanceláře a závěrečného průletu předním sklem auta ji nyní dělí čtyři minuty.

Na policii nevolá nikdo, všichni jsou příliš zaměstnaní tím, že si Poppy natáčejí na mobily. Novinkové kanály později zahltí spousta rozmazaných videonahrávek. Toho večera se z Poppy stane televizní hvězda, tedy alespoň z temene její hlavy. Existuje jen jeden alespoň částečně použitelný záběr Poppy zepředu. Je na něm zachycená tvář, kterou nepoznávají ani její nejbližší přátelé; divoký, ječící, rozesmátý, ďábelský obličej s velkými zuby a tak vykulenýma očima, až se zdá, že jí co nevidět vypadnou z důlků.

Poslední obětí této jízdy – Poppy nepočítaje – je muž, který se snaží vecpat na zadní sedadlo svého vozu štafle. Nesrazí ho Poppy, ale auto, které jí uhýbá z cesty. Přivře muže do zadních dveří tak prudce, že by se jeho ostatky daly složit jako tričko na pultu v obchodě.

Od výlohy sázkové kanceláře ji dělí dvě minuty.

Poppy projede okolo skupinky školáků, kteří ji nadšeně povzbuzují. Připadá jim to zábavné – trocha vzrušení, které jim ozvláštní dlouhou a úmornou cestu domů. Něco, o čem můžou později napsat kamarádům. Žádný z nich nedovolí, aby jim historku zkazila fakta, každý bude tvrdit, že je to auto skoro srazilo, a že když projížděla okolo, slyšeli, jak se chechtá (podle všeho se

opravdu smála, smála se každyčkou minutu cesty, ačkoliv přes řev motoru a neustálé troubení klaksonů ji v žádném případě nebylo možné zaslechnout). Jeden z nich bude dokonce tvrdit, že se s Poppy kdysi muchloval na nějakém večírku, jako by mu to, že se zatajeným dechem osahával prsa dívky, která se pak zabila, propůjčovalo nějaké kouzlo.

Od výlohy sázkové kanceláře ji dělí minuta.

Poslední dostih v Aintree skončil. Nikdo nevydělal své vysněné jmění. Stephen Patrick trhá sázenku na kusy, srká studený čaj z automatu a přemýšlí, jestli se má dnes večer obtěžovat s vařením. Možná se jen po cestě domů staví na rybu s hranolky. Co má mimochodem znamenat ten hluk venku? Klaksony a zvuk buřácejícího motoru. Zní to, jako by se k nim blížil nějaký karneval.

Když se rozletí výloha, práskne to, jako by v obchodě někdo odpálil petardu. Vzduch je plný hluku a skla. Nikdo nekřičí ani neječí, odehraje se to příliš náhle, všichni jen zmateně pobíhají a klopýtají okolo. Ještě před pár vteřinami nadávala většina lidí v místnosti na nepřízeň osudu. O pět minut později jsou všichni zcela opačného názoru. Je opravdu zázrak, že nikdo není vážně zraněn. Kancelář není veliká, pravidelní zákazníci si na to při velkých závodech dokonce stěžují – jenže ti si stěžují skoro na všechno. Rozhodně není dost velká na to, abyste jí prosvištěli autem a nezabili všechny přítomné. Pár raněných se samozřejmě najde, smršť střepů ne-

proženete místností jen tak, aniž by netekla trocha krve. Jednoho ze starších zákazníků auto přirazí ke zdi a vykloubí mu kyčel.

Nejvážněji se kupodivu zraní Mandy Taylorová za přepážkou. Auto řítící se na její pracoviště, budovu, která obvykle motorovou dopravou moc netrpí, ji tak šokuje, že se svalí nazad ze stoličky a rozbije si hlavu o nízkou poličku za sebou. Utrpí otřes mozku a vážné zranění krku, které bude pociťovat ještě spoustu let.

„Proč myslíš, že to udělala?“ zeptá se té noci přítel strážnice Delanové, když spolu leží v posteli. Policistka má stále před očima hasiče vtahující Poppyino mrtvé tělo zpátky do tmy auta. Jako medvěd, který si vleče kořist do jeskyně, pomyslí si, umrtvenou a omlácenou, naklepanou, aby se mu lépe žvýkala.

„Nemám páru,“ odpoví. „Ani tucha.“

Není jediná.

2

RÁDOBY JMÉNO PRO RÁDOBY ČLOVĚKA

„To nedává smysl. Začne to dávat smysl, když ho rozkopu na cucky?“

„Madam?“

Quillová se odvrátí od automatu na dobíjení karet na metro a pohlédne Georgi Bakerovi do očí. George si pomyslí, že by se mu líbila, jen kdyby nepouštěla takovou hrůzu. Pak si pomyslí, že se mu líbí i tak, a začne si dělat starosti, co to o něm vypovídá.

„Vy tady pracujete?“

„Neproducíruju se tady v té uniformě jen tak pro zábavu, madam.“

„Tak to já mám s uniformami o dost jinou zkušenost.“

„Ale?“ George se pokusí o přidržený úsměv. *Aspoň hádá*, že to je přidržený úsměv, ovšem bez zrcátka si tím nemůže být jistý. S přidrženými úsměvy nemá zrovna moc praktických zkušeností. Ženě se nějakým záhadným způsobem povede zatvářít se ještě *méně* přátel-

sky, takže George usoudí, že se asi tak úplně netrefil. Buď to, nebo je tahle žena k přidrzlým úsměvům zcela imunní.

„Ne,“ procedí skrz zuby, „s takovým výrazem na mě vůbec nechod', slizoune.“

Namísto úsměvu, který by se možná dal pokládat za přidrzlý, i když spíš ne, se George Baker pokusí nasadit výraz upřímného zájmu a pochopení. Ten mu celkem jde. Zaměstnanci Londýnského dopravního podniku mají sklony používat ho poměrně často. Ve skutečnosti je to jeho druhý nejjobnošenější výraz, hned za „neústupným, ale zdvořilým odmítnutím“.

„S jakým výrazem, madam?“

„S tím, co naznačuje, že si představuješ nějakou nechutnost s uniformami. Jestli ho ještě uvidím, nejspíš tě praštím.“

„Naše pravidla jsou ve věci napadení personálu nekompromisní, madam.“

„To se vsadím, při práci v téhle díře to snad ani jinak nejde. Odůvodněné pokusy o vraždu nejspíš odrážíte každou hodinu.“ Žena se mírně uvolní. „Tenhle debilní automat mi nechce dobít kartu na metro!“

„Ukažte, podívám se na to.“

George přistoupí k automatu a začne klepat na dotykovou obrazovku způsobem, který jak doufá, vyzařuje extrémní profesionalitu. Způsobem, kterým dává najevo, že si PORADÍ SE VŠÍM. Žena mezitím s mírně znechuceným výrazem pozoruje davy okolo.

„Jen se na ně podívejte,“ prohlásí. „Nemají žádný problém. Zajímají je jen jejich latěčka se sójovým mlékem a výtisky Metra. Vedla jsem armády, bojovala jsem ve válkách, držela jsem v náruči své umírající druhy a nikdy jsem se nevzdala.“

„Vážně?“ bručí George. Ve skutečnosti ji neposlouchá, protože automat zlobí a pokouší se mu nabídnout zpáteční jízdenku do Basildonu.

„A teď se ani nemůžu svézt pár zastávek metrem, aby z toho hned nebylo drama.“

„Chápu, jak vám je,“ zamumlá a přemýšlí, proč mu teď automat vnucuje pětidenní jízdenky. „Nejsem si jistý, jestli ten automat funguje, jak má.“

„To jsem vám přece říkala, že?“

„Ano, madam, nejspíš ano. Pojděte se mnou k okénku, nabiju vám kartu tam.“

„Paráda.“

Žena příliš mnoha jmen, která už ani nevnímá jako svá vlastní, vchází do samoobsluhy na rohu. Konečně se jí podařilo nabít si kartu a dojet domů.

„Dobrý den, slečno Quillová,“ zahlaholí člověk, který kolem ní vychází z obchodu.

„Kdo to ksakru byl?“ přemýšlí Quillová. Znělo to nesnesitelně vesele. Zvažuje, že by dotyčného dohonila a srazila do kaluže, jen aby mu uštědřila lekci toho, jak to v životě chodí. Lekci. Aha. Danielle Westybová z dru-

háku. Pokoušela se ji naučit fyziku. Bylo to jako pokoušet se naučit psa, jak opravit motor u lehkého letadla.

Slečna Quillová. Rádoby jméno pro rádoby člověka. Jak je to všechno úmorné.

Kdysi, světelné roky odsud, se v čele rebelů bila za Rhodii, ochotná padnout za svobodu, nebo přinejmenším za to potěšení rozmlátit jim jejich namyšlené nosánky. Potom ji zajali a přinutili dělat otroka mladému rhodijskému princovi. Vložili jí do mozku tvora, maličkou, odhodlanou bytost složenou jen ze zubů a dráпů. Pokud nebude prince chránit, tvor ji zabije. Zabije ji i tehdy, když použije jinou zbraň než vlastní holé ruce. V podstatě zbavili její život veškeré legrace, a navíc z toho dostává nepříjemné migrény. Paráda.

Proslulou rebelku nyní svazuje vůle nepřítele. Přesněji řečeno, posledního žijícího nepřítele. Nedlouho poté, co upadla do zajetí, vyhubilo Stínozenstvo jak její, tak princův lid a oba je donutilo prchnout do zajetí. A tak se postrach Rhodie nyní ukrývá a trčí na odlehle planetě, kde musí učit tupá děcka, a co je ještě horší, chodit na nákupy.

Prochází uličkami obchodu a prohlíží si podivné potraviny, jejichž chuť se jí hnusí a jejichž nákupem se nehodlá obtěžovat. Za starých časů by na celou tuhle budovu podnikla nájezd, vyplenila by nutné zásoby a nechala za sebou krev a zkázu. To byl poctivý způsob, jak si zaopatřit jídlo a zásoby. Nikdo se jí neptal na

zákaznickou kartičku a nepokoušel se o nezávaznou konverzaci. Jak jí to chybí.

Nakonec hodí do košíku několik plechovek pečených fazolí, jen aby dala najevo, že se časem dokáže přizpůsobit čemukoli, dokonce i nakupování. Rozhodne se pořádně se do toho about a přihodí ještě krájený tmavý chleba spolu s něčím, co v sáčku chrastí jako vyschlé ostatky (letmým pohledem na etiketu zjistí, že když to zaleje vroucí vodou, změní se to v cosi požitelného) a krabici snídaňových cereálií, kterým se daří působit zdravě a nesnesitelně samolibě a dětinsky zároveň. Chvíli si krabici prohlíží a zmocní se jí odpor k těm děsivě krásným lidem, kteří poskakují po pláži a vlasy za nimi ve větru vlají jako válečné prapory. Hodí krabici do košíku a pomyslí si, že nakupování už pro dnešek bylo dost.

„Dobrý den,“ pozdraví ji pán u pokladny. „Chcete tašku?“

„To bych řekla. Vzhledem k tomu, jaký mám dnes den, se mi ještě může šiknout, až se budu chtít udusit.“

Muž se na chvíli zatváří zmateně. „Teď v nich dělají takové malinké dírky,“ řekne nakonec, „takže to nebude fungovat.“

„Zkazí každou zábavu.“

Požádá ještě o malou lahev vodky, protože za tak pitomé a lidské chování si zaslouží odměnu.

S nákupem bezpečně naskládaným ve své stoprocentně neškodné igelitce kráčí domů a na každém kroku doufá, že až tam dorazí, najde dům prázdný.

Kdepak. Obývánk je zamořený otravnými mladými lidmi. Quillovou napadne, jestli by jí v tom příšerném obchodě neprodali proti tomuhle hmyzu nějaký sprej.

Jedním z těch dvou je mladík, který je „Charliem“ asi tak stejně, jako je ona „slečnou Quillovou“. Je to její otrokář, vládce svrženého lidu, princ mrtvého světa a ne zrovna náruživý uklízeč svého pokoje. Ten druhý je jeho nesnesitelný přítel, hezoun Matteusz. Je to Polák, což se, nakolik Quillová dokáže říct, projevuje tím, že je člověk, akorát víc šišlá.

„Viděla jsi tohle?“ mává na ni Charlie iPadem. První instinkt Quillové přirozeně velí mu ho sebrat a toho pitomce jím praštit, ale to nesmí. Do mozku jí toho tvora sice nevložili primárně proto, aby jí zabránili fackovat lidi iPady, Quillová však nepochybuje, že na dlouhém seznamu s názvem NE, TOHLE DĚLAT NESMÍŠ figuruje i tato činnost.

Otázku ignoruje, projde okolo něj a zamíří rovnou do kuchyně. Možná by si s nákupem mohla vlézt do jedné z kuchyňských skříněk a strávit tam tichý večer s bochníkem chleba a lahví vodky. Nikdo o ní nemůže tvrdit, že nemá styl, pila by klidně i z hrnce, než nasávat přímo z lahve.

„Ptal jsem se, jestli jsi viděla tohle.“ Charlie míří za ní. Jak jinak. Quillová zběžně pohlédne na iPad a uvidí zprávu o holce, která ukradla auto a najela s ním do výlohy jakési kanceláře.